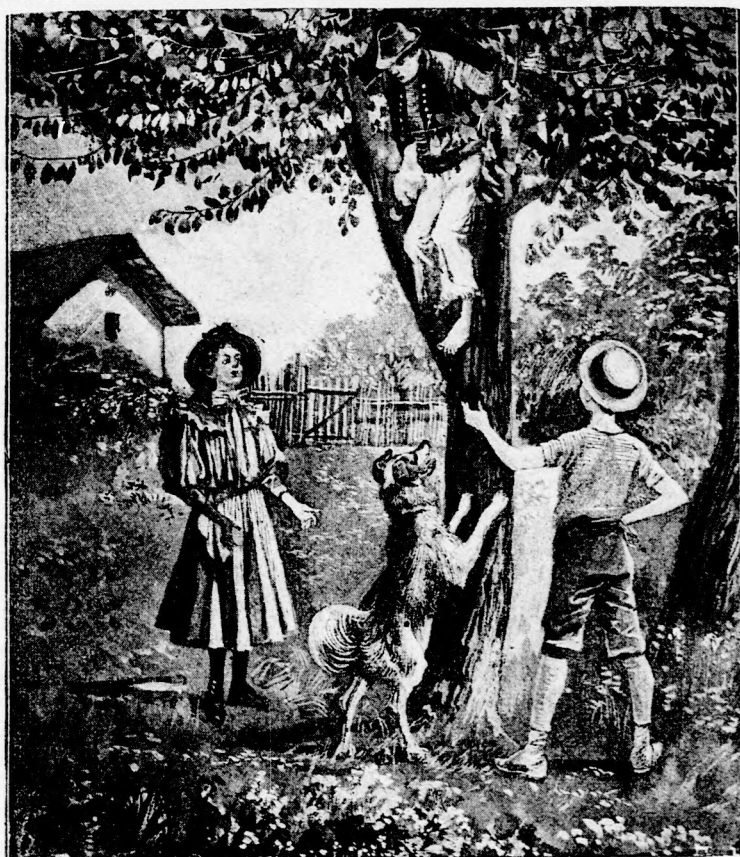

mikor
n, hogy
olvasói
ó bácsi.
vezted a
ak szöli-
em ez a
y azután
le nevet
csak az
olognak
a adom,
számára
ácsi. —

meg va-
al, hogy
piros-da-
nyird a
Jövőre
anem a
en gon-
ténétkét
lhetjük,
és mert,
gitenénk
régebben
Mariska.
aidat át-
ána néz,
om, hogy
n, ne írj
ét is ron-
Anna és
ejtvény«
matosan
össze öt
likban a
rás« he-
; a har-
inik elő:
rejtvény
szabato-
ás. Azt
En meg
kot? Ha
felelnem,
ogát kis
Lap«-ot
jtésekkel
rra már
egyszer
a sorso-
kedvezni
a. A le-
cégnek,
foglalt
t könyv-
ben lett
l a jövő

KIS LAP

— HÁT CSAK GYERE LE! (Lásd a 124. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

A BÜVÖS AJÁNDÉKOK,

vagy

Ibolya és Gyöngyike meglepő kalandjai.

— Mesés történet, számos képpel. —

(Folytatás.)

V. FEJEZET.

Hamupipőke czipőcskéi.

VIGAN zengtek, csicseregtek a madarak kint a napfényes mező bokrain. Egyszerre azonban elhallgattak és bámész kíváncsisággal néztek két idegen madárra, mely tétova módon röpködött ott ide-oda.

— Hát ti kik vagytok? kérdé a veréb.

— És mit hurezoltok magatokkal? kérdé a pintyőke.

Az idegen madárkák össze sugtak.

— Nem tudják, kik vagyunk, mondá Gyöngyike.

— Nagyon természetes, felelé Ibolya. Nem is szabad tudniok.

Aztán a verébhez fordult:

— Nem láttál erre felé négy gyermeket?

— Négyet nem, hanem két fiu ment az imént erre. Az egyik követ is dobott felém.

— Ó, ismerjük őket, gonosz fiuk, szóló Gyöngyike.

— No, azt éppen nem mondanám, felelé a veréb. Télen mindig szór morzsát nekünk éhes verebeknek. Most sem akart igazán bántani, csak pajkoskodott; tudta, hogy ugy sem talál el a kövel.

— Hát leányokat nem láttál?

— Leány mostanában nem járt ezen a tájon.

És Ibolya meg Gyöngyike bár sokáig röpködtek ide-oda és sok madártól kérdezősködtek, sehogy sem tudtak a két leánynak a nyomára akadni.

— Sajátságos! szóló Ibolya. Nem hittem volna, hogy annyira elmaradjunk tőlük. Alkalmast másfelé mentek.

— Dehogy! Hiszen láttuk, hogy erre felé indultak. De, ó! a Hamupipőke czipőcskéi olyan nehezek, mikor így madáralakban vagyunk. Már alig birom tartani a körmeimben.

— Ereszd el, hadd essenek le a földre. Majd később fölszedjük.

Gyöngyike egy sűrű bokor közelében le is ejtette a czipőcskéket a földre.

— No no! Mi az? szóló meg egy álmos hang. Mit potyogtattok onnan a magasból? Még bizony beveritek a szegény fáradt pihenőknek a fejét.

— Ki dörmög ott? kérdé Ibolya.

— Egy álmos sündisznócska. Nem történt semmi baja, majd alszik szépen tovább. De ni! Egy nyulacska osont a bokor alá . . . az talán tud hirt a leányokról.

Oda röppentek a bokor tövébe.

— Tapsi ur! kiáltá Ibolya.

— Nem vagyok itthon, felelt egy hang a bokorból. Különben pedig . . . ki szólít?

— Csak két kis madár . . . ne féljen.

— Mit akartok?

— Kérdeznénk valamit . . . csak jöjjön közelebb.

— Nem mehetek . . . csoda, hogy még beszélni tudok olyan szörnyü ijedelem után. Talán reggelig sem heverem ki.

— Ugyan? Hát micsoda veszedelem érte Tapsi urat?

— Gyanutlanul sétálgattam amott a bokron túl, mikor egyszerre csak kitört a zenebona. Ki hinné, hogy két kis leány akkora lármát tud csapni . . .

— Két leány? Hol az a két leány?

— Mondom a bokrokon túl . . . de akkora lármát, hogy majd holtra ijedtem . . .

— Köszönjük, Tapsi ur! Épp ezt akaruk megtudni.

Ibolya és Gyöngyike ielröppentek s a bokrokon túl, nem messze az országuttól megpillantották Iluskát és Sárikát, akik ott ültek a fűben.

— Ugyan mit csinálnak? kérdé Ibolya.

Hogy a kis Sáríka mit csinál, azt nem volt nehéz kitalálni, mert a leányka keservesen zokogott; Iluska pedig ezalatt, látszólag nyugodtan, egy nagy lapu-levéibe göngyölgetett be valamit.

— Éppen jókor jöttünk, szólt Gyöngyike. Ime, a három testvér közül a legkisebbik bajban és szomorúságban van. Mindjárt megsegíthetjük, midjárt lesz haszna a büvös ajándéknak.

— De hát az a kegyetlen testvérnénje mért nem vigasztalja? tünődött Ibolya. Alkalmasint ő okozta a szegény kicsinyke baját. Figyeljük meg, mit beszélnek, hogy aztán segíthessünk.

A két leányka élénken beszélgetett.

— Czipő nélkül nem mehetek haza! szólt Sáríka keservesen sirdogálva.

— Már pedig a czipőidet nem kereshetjük elő abból a mély pocsolyából, felelé Iluska. Mondtam, ugy-e ne menj arra felé, besüppedsz. Hát ott is ragadt a czipőd! Most már nem segít a sirás, hanem iparkodnod kell, hogy haza kerülj.

— De én nem tudok mezitláb járni! Legalább harisnyám volna!

— A harisnyád is csupa sár, nem húshatod föl újra. Begöngyöltem ebbe a lapulevéibe, így majd csak haza viszem. A czipőidet apácska majd kikeresteti talán a pocsolyából. No, induljunk haza!

— Nem mehetek! Jaj! Ugy szurja a talpamat! Ha Lenczi itt volna, ölbe venne.

— De nincs itt, hát nem vehet ölbe, én pedig nem birlak. Hát mit csináljunk?

E pillanatban két madárka nagy suhogással röpönt föl a közeli bokorról s gyorsan szállt odább.

Iluska tovább biztatta Sárikát.

— No, csak próbáld . . . itt a puha fűben mezitláb is lépegethatsz.

— Nem . . . nem! Tövis megy a talpamba!

— Akkor hát maradj itt ülve, én pedig haza szaladok és hozok czipőt.

— Nem! Nem! kiáltá a kis leány makranczosan. Nem akarok egyedül itt maradni.

— De hát legyen eszed, Sáríka. Jönni sem akarsz, egy kis ideig magad itt lenni sem akarsz, akkor hát hogyan segítsünk a bajon?

— Hát . . . hát . . . nem tudom . . .

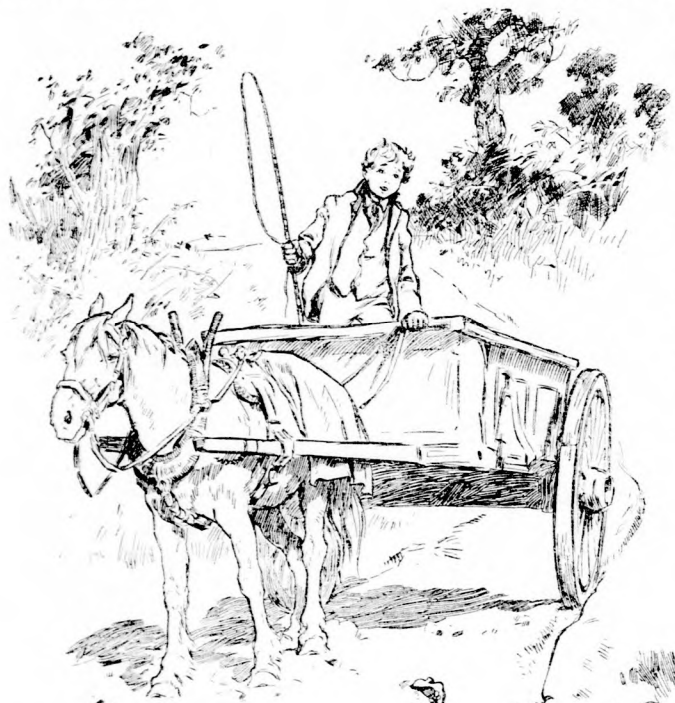
— Persze hogy nem. Nincs más hátra, mint hogy szépen itt üldögélsz, én pedig haza szaladok czipőért. Nem lesz itt addig semmi bajod.

A kicsike úgy félig-meddig belátta, hogy egyebet nem tehetnek, de azért mégis duzzogva nézett Iluska után, amint ez minden további szó nélkül gyorsan elfutott a falu felé.

Iluska mihamar eltűnt, Sáríka pedig végig heveredett a fűvön, letörölte könyeit és nagyot sóhajtott.

— Ó, ez még is borzasztó! Ki hitte volna, hogy a czipőim bele ragadnak abba a csuf pocsolyába! Mamácska haragudni fog . . . Ó . . . csak már otthon volnék . . . Csak már jönne Iluska! . . . No, mi ez?

Erős szárny-csattogás hallatszott a magasból s két madarat látott elröppenni a feje fölött. És ugyan akkor egészen közel nagyot koppant valami, mintha nehezebb tárgy esett volna le.

... KÉT KEREKŰ TALYIGÁBAN
ÁLLVA. (Lásd a 118. lapon.)

A közeli bokron vigan csicseregtek két madárka, Ibolya és Gyöngyike.

— Most már eltaláltuk, mondá Ibolya. A kicsike fölhuzza a Hamupipőke cipőit s akkor boldog lesz.

— Igen. És mindjárt jön a királyfi, aki haza viszi feleségül, szolt Gyöngyike.

Sárika ez alatt ugyan-csak erőlködött, hogy a cipőt fölhuzza. Hol az egyik lábára, hol a másikra próbálgatta.

Sárika fölült és szét nézett. Aztán csodálkozva dörzsölte a szemét mintha meg akarna győződni, hogy nem álmodik, igazán látja, amit lát.

Egészen közel ott hevert a fűben két darab valami. Sárika újra meg újra oda bámult, aztán fölkel, oda ment és kezébe vette a meglepő leletet, — egy pár cipőcskét.

Nem éppen új cipő volt, nem is divatos szabásu, nem is igen tetszős, bár meglehetősen ragyogott. De hát mégis csak cipő, jobb a semminél. Sárika azonnal hozzá fogott, hogy az egyiket fölhuzza a lábára.

— Furcsa, nagyon furcsa! szolt Ibolya. Mintha nem illenék a lábára.

— És a királyfi késik, mondá Gyöngyike. Már itt kellene lennie. Szét nézek a magasból, jön-e már?

S magasra föl szállt a levegőbe.

Sárrika még folyvást bajlódott a cipőkkel.

— Kár, hogy nem illenek a lábamra, szólt magában boszusan.

A bokorról pedig Ibolya lesve-leste a kis leány erőlködését.

— Nem értem, nem értem! tünődött aggódva. Mintha éppenséggel nem illenek a lábaira. Hát nem volna érdemes rájuk? Ha érdemes volna, akkor illenek . . . Hm! Pedig ő a legfiatalabbik a három testvér közt . . . és nagyon szép leányka . . . Hát hogy lehet az?

nők . . . Közölnöm kell Gyöngyikével, hogy a Hamupipőke cipői . . . De ni, újra próbálja . . . talán mégis . . .

Sárrika talpra állt és újra lépegetni próbált, de újra elesett. Most már mérgesen lerántotta lábairól a cipőket és messzire eldobta.

— Ostoba csuf portéka! kiáltá. Még kitöröm a nyakamat bennök.

És újra sirva fakadt.

Gyöngyike épp ekkor lebecsátkozott a magasból.

Ezalatt Sárrika föl erőszakolta lábaira a cipőket és fölállt, aztán megindult. De alig lépett kettőt-hármat, már elesett.

— Ime, ime! ijedezett Ibolya ott a bokron. Csakugyan nem tud járni ben-

... KÖZELEDTER, ISMÉT ÖREG ANYÓKÁK ÁLAKJÁBAN.

(Lásd a 118. lapon.)

— Minden jól van, mondá. Már jön a királyfi.

— Dehogy van jól! szólt Ibolya. Nézd a cipőcskéket!

— Hogyan? Nem huzta föl? No, nem baj. A királyfi majd maga huzza fel neki a lábára.

— Nem tudom . . . nem tudom, aggódott Ibolya. Már fölhozta, de nem tudott bennök lépni sem. Hamupipőke pedig gyönyörűen tánczolt ezekben a cipőkben.

— Mindjárt segít a királyfi. Itt jön ni, biztatta Gyöngyike.

— Micsoda? Ez királyfi volna? Öreg tündér-nénikéink nem ilyenek mondták a királyfiakat.

Hát biz' az, aki közeledett, édes keveset hasonlított királyfihoz. Piros pozsgás képű siheder kocsis volt, aki két-kerekű talyigában állva hajtotta a talyiga elé fogott meglehetősen gebe lovát. (Lásd a képet a 116. lapon.) Amint Sáríka közelébe ért, megállt.

— Nini, a Sáríka kisasszony! No, mi a baja?

A leányka maga alá huzta meztelen lábait és durczásan tekintett maga elé.

— Mi a baja no? kérdé újra a fiu. Nem segíthetek, kisasszonykám? Talán el-
esett, megütötte magát?

A fiu kiugrott a talyigából és a leánykához sietett, ez azonban kelletlenül szólt:

— Menj a dolgodra, Gyurka nincs rád szükségem.

— Nincs? No hát jól van, akkor megyek is . . . Azt hittem, hogy megsegíthetem valamivel.

És indult vissza a talyiga felé. A bokron pedig élénken csicsergett a két madárka.

— Lám, hogy nem királyfi, mondá Ibolya. Ismeri, Gyurkának szólítja, dolgára küldi . . .

— Persze, persze, csak valami cseléd gyerek, felelé Gyöngyike. Tévedtem . . . mert hát még nem láttam királyfit.

— No, mindegy. Más módot kell találnunk . . .

S a két madárka gyorsan elröpült.

Gyurka azonban, mielőtt a talyigába vissza kapaszkodott volna még egyszer hátra fordult.

— Mégsem hagyhatom itt a kisasszonykát, ha baja van.

— De nem segíthetsz, felelé Sáríka barátságtalanul. Elvesztettem a cipőimet . . . nem adhatsz mást, ugy-e?

És most már előmutatta a lábait.

— Csak az a baj? szólt Gyurka. Itt látok valami ócska cipőket . . .

— Azokat már próbáltam . . . lépni sem tudok bennök.

— Sebaj. Majd én beemelem a kisasszonykát a talyigába és haza viszem. Arra meg mégis jó lesz az az ócska cipő, hogy addig a lábán legyen . . . így nem mehet szálla a talpába.

Sáríka még habozott, de aztán hirtelen így szólt:

— No jól van, hát nem bánom. De gyorsan! Ott jön az az alkalmatlan két öreg néni . . . nem akarok találkozni velök.

— Csakugyan közeledtek Ibolya és Gyöngyike, most már ismét öreg anyókák alakjában (Lásd a képet a 117. lapon.) De mire oda értek, már csak hült helyét találták Sáríkanak. Álmélkodva néztek szét.

— No, ez már megint furcsa, szólt Ibolya. Mire ide érünk, hogy segítsünk rajta, nincs többé kin segíteni.

— Nagyon furcsa, bizonyítá Gyöngyike. Az már csak nem lehet, hogy az a közönséges Gyurka segíthetett volna rajta. Hallgassuk meg mit beszélnek a verebek talán meg tudunk valamit.

A közeli fán vigan csiripeltek a verebek s egyikök épp így szólt a pajtásához:

— Hogy kicsodák ezek az anyókák? Tudom is én. Láttam már őket a faluban, de ott nem sok jót beszélnek róluk, afféle bolondos öregeknek tartják.

— Az ám, szólt a másik veréb. A kis Sáríka is ő előlük menekült s azt mondta, hogy nem akar ezekkel az alkalmatlan öreg nénikékkal találkozni.

Ibolya haragosan szólt oda Gyöngyikehez:

— Ostoba verebek! Ne hallgassuk tovább a fecsegésöket, menjünk haza.

— Igen, menjünk. Csak a Hamupipőke czipőcskéit keressük meg, hogy haza vihessük.

De hiába keresték, nem találták ott többé.
(Folytatása következik.)

A MI CAESARUNK.

— Levél Forgó bácsihoz. —

KEDVES Forgó bácsi! Kis olvasó társaim közül már sokan leírták a »Kis Lap«-ban egy-egy kedves állatjokat. Engedje meg kedves Forgó bácsi, hogy én is írjak néhány sort a mi Caesarunkról.

Caesar egy nagy Dogg-kutya volt, igen okos és hűséges. Már kicsi korában megtanítottuk mindeféle apró mesterségre: előhozni az eldobott tárgyat, »szervusz«-ra nyújtani a lábát s más effélére, de megtanulta azt is, hogy ebédre fölterítsen magának. Külön talban kapta s ezt a tálat egy nagy darab kemény papirosra tettük, az volt az ő abrosza. Mielőtt tehát enni valóját megkapta, oda szoltunk neki:

— Caesar, teríts föl!

És Caesar azonnal oda ment, ahol azt a papirost tartottuk, szájába fogta, előhozta és a pallón a kellő helyen szépen elterítette.

Apácskát gyakran elkísérte Caesar a hivatalba, szájában a korbáccsal, büszkén lépegetve gazdája után. Egy napon azonban hol, hol nem, elhagyta a korbácsot és üres szájjal tért haza. Keményen dorgáltuk: — Hol a korbács? No várj, te gondatlan, rossz Caesar.

Meghunyáskodva, röstelkedve sompolygott a helyére és nagyon csöndes maradt. Másnap azonban büszkén és hetykén állított be, szájában a korbáccsal. Előkereste, haza hozta.

Soha sem kellett keményen büntetni, pusztá szóra engedelmeskedett és ha néha elkalandozott, néhány fütyöntésre azonnal előtermett. Nyugodtan elheverészett az erkölyen s nézegetett le a piacra; csak az

ökröket nem szerette. Ha ökrös szekér közeledett, haragosan megugatta a magasból.

Nem félt semmitől. Gyulafehérvártt — ahol akkor laktunk — van egy »Sipot« nevű forrás, melynek mocsaras a környéke. Caesar sokszor elkísérte oda a szolgálkat, aki vizet hozott. Egy napon aztán olyan vendéget hozott haza, akitől bizony megijedtünk: egy csuf, tarka bőrű kigyót, mely ugyancsak öltögette a hegyes nyelvét. Caesar azonban pajkosan játszadozott vele, erős lábaival ide-oda lökdöste s bizonyosan tudta, hogy nem mérges kigyó. Mert különben mégis csak megjárhatta volna.

Caesar pontosan tudta, mi szabad neki. Mamám koronként kiment a piacra bevásárolni, de nem engedte, hogy Caesar kísérje. És Caesar, valahányszor látta, hogy készülődünk, megmozdult, de amint észrevette, hogy a mama is öltözik, hát ő szépen vissza sompolygott a helyére. Tudta, hogy nem szabad a mamával mennie.

Kedves Forgó bácsit melegen üdvözlö

Krakóban, 1897. július hóban

hű kis olvasója

Enders Olga.

Rejtett név.

— Tréfás rimes szám-rejtvény. —

Amit az éhes magasztal,

Az: a dusan rakott 2, 3, 1, 2, 5.

Mikor nyár van s mult a tavasz,

Sutba kerül könyv és 2, 1, 5, 2, 3.

Szép a ruha, mikor vasalt,

Jó a szilva, bárha 2, 3, 2, 5, 1

Szőke folyó s nem kis viz a

Marmarosból jövő 1, 4, 3, 2.

Sok a kender, van száz kiló,

Majd megdolgozza a 1, 4, 5, 6.

Ha e szókat kieszelted,

A 1, 2, 3, 4, 5, 6 nevet nyerted.

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Virágcsokor“.

Elbeszélések és öttemények. Emlékkül jó gyermekeknek gyűjtötte Füssy Tamás.

A ROSSZUL ŐRZÖTT ZACSKÓ.

Érett már a csoda-fücskának levele,
Tudós patikáros zsákba szedi bele.
Csinál majd belőle csoda-mediczinát,
Amely meggyógyítja minden beteg kinját.

Lepihen, számolgat. — »Kincs ez az én fücskám,
Telik legalább is ezer adag bálzsám.
Egy adag — egy arany...« s boldogan elalszik,
Pedig közelében, hajh! gyanus nesz hallszik.

*Tudós patikárust ebédelni hívják,
Jaj, de valaminek érzi szörnyü híjját.
»Ellopták a zacskót! Ó, végzetes álom!«
Aki kincset őriz, az ne szunyokáljon!*

A KUNCSOR ÉS A ZSUZSU.

— Beszélyke. —
(Képpel a czimlapon.)

— TAKARODJÁL, te förtelmes Kuncsor! Gyere, aranyos kis Zsuzsukám . . . rá se nézz erre a csuf jószágra! Ozoki te!

— Ugyan, Lenczike, mért bántod azt a szegény Kuncsort?

— Mert nem szeretem, mert csunya, mert goromba. Meg sem foghatom, Iduska, hogy szeretheted jobban, mint ezt a mi gyönyörü Zsuzsunkat.

Iduska nagyon nevetett.

— Annak nagyon egyszerű az oka. A Zsuzsu a te mamádé és nem az enyém,

aztán meg olyan elkényeztetett kis portéka, akinek lesni kell a kegyes gráciáját, megtenni pedig semmit sem akar az ember kedvéért. A Kuncsor ellenben régi játszótársam, együtt nőttünk fel, nagyon szeret, hát illik, hogy jó barátságot tartsak vele.

— Gyönyörü pajtás, mondhatom! És éppen leánynak való! Azt már csak a vak is látja, hogy a Zsuzsu százszor szebb és ezerszer többet ér.

— Hogy szebb, azt nem tagadom, de hogy többet ér, az nem olyan bizonyos, felelt a leányka.

— Nem bizonyos? No, ez már nevetéses beszéd! szólt Lenczike majdnem meg-

neheztelve. — Csak rá kell nézni kettejökre!

Szó sincs róla, Kuncsor bizony elbujhatott Zsuzsu mellett. Mert Zsuzsu finom selyem szőrü kicsi öl-ebecske volt, a nyakán szép piros szalaggal; bundácskáját minden nap megfésülték, megkefélték, úgy hogy bátran feketett a divánon, ami különben legkedvesebb és fő foglalkozása is volt nem csak otthon a városban, hanem itt falun is, ahová Lenczike és mamája magukkal hozták, mikor Iduskáékhoz látogatába jöttek. Nagyon szép állatka volt, sőt mulatságos és kedvesen bohó is, ha éppen játékra kerekedett kedve; de kényes és mérges is tudott lenni. Kuncsor, no az egészen más fajta legény volt: hatalmasan megtermett nagy ház-őrző eb, de bizony lompos, mert fésünek, kefének soha hírét sem hallotta, sőt alkalmasint meg sem tűrte volna, hogy bozontos szőrét effélével tépázzák. Nem is igen győzték volna, mert Kuncsor nap-közben, amikor nem volt dolga, ott heveredett le a porba, ahol éppen kedvére sütötte a nap. Ugrándozó játékra nem igen lehetett hasznát venni, alkalmasint úgy gondolkozott, hogy vén legény már ő az effélére.

A Zsuzsu és Kuncsor nem kötöttek barátságot, sőt mindjárt az első napon ellenséges viszonyba kerültek. Mert az elbizakodott Zsuzsu igen hetykén és kiméltelenül kaffogott és alkalmatlankodott a szendergő Kuncsor körül, míg nem ez bosszusan rá mordult, még pedig oly fenyegetően, hogy Lenczike, aki közel állt, maga is megijedt s azt hitte, az a goromba nagy eb mindjárt szét tépi a kedves Zsuzsut.

— Ne félj, nem bánt a Kuncsor senkit, aki a házhoz való, nyugtatgatta Iduska. — Ugy-e nem bántod, jó öreg jószágom?

És megsimogatta Kuncsor bozontos szőrét.

— No, én ugyan meg nem simogatnám az ilyen haszontalan csuf állatot, szölt Lenczike megvetőleg.

Nem is tette azután sem, amivel egyébiránt Kuncsor, úgy látszott, nagy bölcsen egy csöppet sem törődött.

Most Iduska és Lenczike sétára indultak, ki a mezőre s velök ment Zsuzsu is. Kuncsor, aki sokszor kísérte Iduskát sétára, szintén megindult, mert hát így nappal semmi dolga sem volt; Lenczike azonban, mint láttuk, haragosan vissza utasította. Iduska pedig nem akarván vendégük kedvét rontani, nem hívta Kuncsort. Maradjon csak otthon.

Nem maradt biz' ő. Ha már fölkerelkedett, hát ő is sétál. Ki tilthatja meg neki?

És szépen kullogott ő is a mező felé. Ott aztán leheveredett a puha fűbe, mikor látta, hogy Iduskáék is megállapodnak, játszanak, de őt nem hívják közelebb.

Lenczike elővette ujonat-uj szép tollkését és cifra botocskát faragott magának. Iduska pedig állt mellette, labdájával a kezében és nézte. Zsuzsu ide-oda szaladgált, nagyon tetszett neki a pázsitos mezőn. Egyszerre csak mérges kaffogással neki rontott valakinek.

Az a valaki egy izmos paraszt suhancz volt, rongyos, szennyes ruhában, vörös durva képű és gonosz tekintetű. Nem csoda, ha a Zsuzsu kényes uri izlésének nem nyerte meg a tetszését. De azt nyomban megbánta Zsuzsu, hogy azt a nem-tetszését ki is nyilvánította és nem engedte békén odább ballagni azt a kellemetlen fickót. Mert az nem ijedt meg a csöpp ebecskétől, hanem durván rá förmedt.

— Csiba te, mert kirugom beíőled a szuszt!

Zsuzsu erre még mérgesebb lett, amiben, szó sincs róla, nem volt igaza, mert az a suhancz nem vétett neki semmit. A hetvenkedő kis eb azonban most már a suhancz lábához kapott és meg is marta volna, csak hogy nem jutott hozzá, mert az izmos suhancz nagyot rugott és Zsuzsu magasra felröpült a levegőbe, aztán nagyot nyekkenve zuhant le a földre; halálos rémülettel ugrott talpra és rettenetes sivalkodással eredt futásnak, meg sem állt hazáig.

A sivalkodásra Lenczike is oda futott.
— Mit bántod a kutyácskám, kiáltá pattogva.

— Ugy? A magáé az a kis bestia? És arra tanítja, hogy letépje az emberről a ruhát? No, ezért megfizet. Éppen szükségem van ilyen kis bicskára.

És ekkor már ki is kapta Lenczikének a kezéből a toll-kést.

— Add vissza a késemet! kiáltá Lenczike ijedten is, haragosan is. Add vissza, te tolvaj!

— Micsoda? Ugy vigyázzon, hogy le ne hasítsam a fülét!

Iduska, ki szintén oda sietett, erőlyesen közbe vetette magát.

— Add vissza a kést! Az a kis kutya csak megugatott, de semmi kárt sem tett benned. Igaza van Lenczikének, ez rablás!

— Igaza van? szolt a ficzko rohögve, No, hát legyen igaza. Ezért a labdáért is kapok egy pipa dohánt.

Elkapta Iduska kezéből a labdát és a késsel együtt zsebre dugta, aztán rohögve indult. Lenczike és Iduska azonban sikoltozva és siránkozva álltak eléje és követelték elrabolt holmijukat. A gonosz ficzko fölemelte furkós botját és fenyegetőleg kiáltá:

— Most már pusztuljatok, mert mindjárt pozdorjává töröm!

Ijedten hátráltak, de Iduska egyszerre csak figyelmes lett valami morgó hangra. Megfordult és hirtelen kiáltá:

— Ide, Kuncsor, ide!

Jött is Kuncsor, aki messzire meghallotta és megismerte az Iduska hangját. Morogva villogó szemekkel, nagy ugrásokban közeledett s annak láttára elmúlt a ficzko nevető kedve; de még nem ijedt meg.

— Czoki te! Takarodol vissza!

S látva, hogy Kuncsor nem hallgat rá, féléje suhintott a botjával. A bátor és erős állatot ez még dühösebbé tette és most már szinte üvöltve, mint a tigris rohant ellenségére. De már ezt nem várta meg a fiatal rabló, hanem futásnak eredt s még a botját is eldobta, hogy jobban szaladhasson.

Szaladni azonban Kuncsor is jól tudott, ha pedig valaki futott előle arról mindjárt tudta, hogy rossz járatban van, azt üzöbe kell venni. Utána iramodott tehát a menekülőnek s egyre közelebb jutott hozzá, bőszen vicsorgatva erős fogait. A megszeppent ficzko, amint hátra tekintett, látta a veszedelmet.

— Jaj! Jaj istenem! Mindjárt szét tép! Segítség! Hívják vissza azt a kutyát! Segítség!

Iduska kiáltozott is Kuncsor után, de már oly messze voltak, hogy Kuncsor talán nem is hallotta; vagy ha hallotta is, ezáltal nem engedett bele szólást a maga dolgába, már pedig tolvajt, rablót elfogni az ő kötelessége. Már jóformán el is érte a halálos rémülettel menekülő suhanczot, még egy szempillantás és a nyakán terem . . . de ekkor a suhancz, szerencséjére, egy fát pillantott meg, melyre könnyen föl lehetett jutni. A kétségbe eséstől megkétszerezett erővel és gyorsasággal mókusként kapaszkodott föl és már csak a lábát érthette el Kuncsor egy pillanatra, kiszakítva egy darabot a ficzko ruhájából.

Lihögve, reszketve kuporodott meg a gonosz suhancz fönt az ágon, de hogy onnan lejöhessen, arról szó sem lehetett, mert Kuncsor dühösen ugatva ugrált a fa körül s néha neki is szaladt, mintha föl akarna mászni, csak hogy ezt már persze nem tudta megtenni.

Kis vártatva oda értek Iduska és Lenczike is és ekkor Kuncsor még dühösebben vicsorgatta hatalmas fogait a fán szeppegő ficzkóra. Így már nagyot fordult a koczka s most már Iduska és Lenczike nevettek.

— No, gyere le és törj bennünket pozdorjává, biztatta Iduska tréfásan.

— Ó, drága jó kisasszonykám, aranyos urficskám . . . hiszen csak tréfáltam, szolt a ficzko alázatosan.

— Láttuk! szolt Lenczike nagyon bátran. Csak ül szépen ott, majd elő hívok embereket, akik lesegítenek és megtalálják a rabolt holmit a zsebedben.

— Dehogy akartam én elrabolni! Ments isten! Mondom, csak tréfáltam... vissza adtam volna... vissza is adom... tessék!...

És ledobta a toll-kést, is a labdát is.

— Alázatosan bocsánatot kérek, kedves kisasszony... kedves ifiúr... ne tessék haragudni... soha sem teszem többé, tájé-kára sem jövök ennek a falunak... csak most bocsássanak le.

— Hát csak gyere le! Nem bántunk, ingerkedett Iduska. (Lásd a képet a czim-lapon.)

— Igen, de az a bestia... akarom mondani, az a gyönyörű kutya... ha elvezetnék innen... addig le nem mehetek.

— Nem érdemled ugyan, hogy ilyen könnyen szabadulj, szólt Iduska; de mivel kárunk nincs, te pedig gonoszságodért már jó sort szepegtél, hát nem bánom, menj isten hírével. Gyere, Kuncsor!

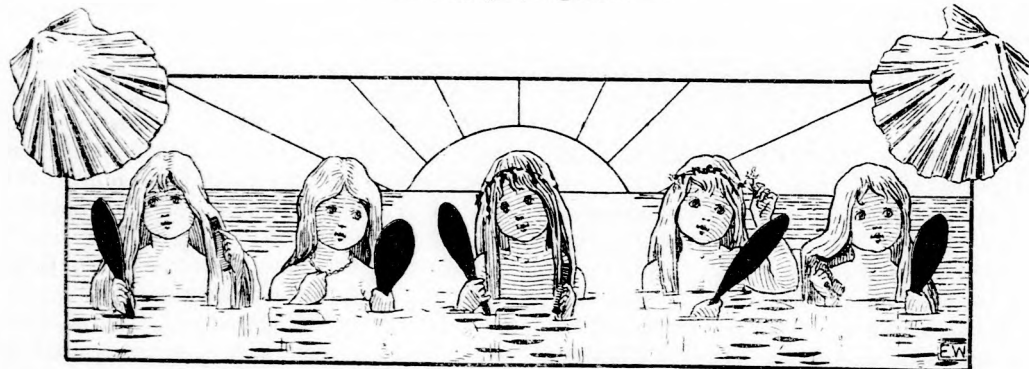
Megfogta Kuncsot a nyakravalójánál és elvezette, bár a haragos eb nem könnyen engedett. Néha-néha hátra néztek s ilyenkor Kuncsor mindig újra morgott, Iduska és Lenczike pedig nagyot nevettek, mert az a ficzkó még folyvást ott kuporgott a fán, nem mert lejönni, amíg Kuncsot látta. Végre befordultak a faluba s többé nem látták az ellenséget, aki ekkor aztán bizonyosan sietve elinalt.

Otthon Zsuzsut a divánon heverészve találták, Lenczike nagyon félvállról nézett rá s így szólt Iduskához:

— Kérünk a mamádtól valami jó falatot a derék Kuncsornak. Igazad volt, Iduska. Nem éppen szép és mulattató eb ugyan, de bátor és hü, igazi jó barát. aki megsegít a bajban. Az ilyent kell igazán megbecsülni.

MEREDEK PARTON.

— Beszélyke, képekkkel. —

NAGYON jól tudta Anikó, hogy nem szabad ott ülnie a meredek víz-parton. Egészen jól emlékezett minden egyes szóra, amellyel a mama ezt megtiltotta. Mégis ott ült és nagyon iparkodott elhíttetni magával, hogy ez nagyon kellemes helyecske és ő itt nagyon jól és kényelmesen üldögél.

— Szeretném tudni, mért ne üldögélhetnék itt, mikor olyan kellemes itt a

víz partján? Éppen csak mert leány vagyok! A Gabi bátyám órákig ül ezen a helyen és horgászgat... hát ugyan nekem mi bajom eshetnék? Persze, ha lepottyannék a vízbe... de annyi eszem már csak van, hogy le nem pottyanok. Olyan szép ez a csillogó nagy tó!

Elmerengve bámult a nagy víz-tükörre, mely szinte vakítóan ragyogott a nap sugaraitól. Itt-ott egy halacska bukkant föl

egy szempillantásnyira, néha egy-egy sirály vagy parti fecske lebbent végig a víz fölött, aztán megint mély csönd következett.

— Szeretném tudni, laknak-e ebben a tóban is olyan vízi tündérek, amilyenekről az én mese-könyvem szól? tünődött Anikó álmatag elgongolkozásában. Ez nagyon nekik való hely volna . . .

Jócskán bent, mintha kibukkant volna valami a vízből. Anikó meglepődve nézett oda.

— Csakugyan . . . egészen olyannak látszik . . . de szeretném, ha közelebb jönne!

Még jóformán végig sem gondolta, már megtörtént, amit kívánt. A vízből félig kiemelkedve, ott lebegett közelében a hosszú arany-haju, hal-farku vízi tündér. Nyájasan, kedvesen mosolygott és hízeltő lány hangon szólalt meg:

— Jó napot, kis Anikó! Nem volna kedved ellátogatni hozzánk? Nagy bál lesz a királynőknél.

— Elmennék szívesen, de nem tehetem . . . nem tudok én úgy uszni, mint te.

— Az nem baj. Elviszlek én és ha egyszer köztünk leszel, hamar bele tanulsz mindenbe.

. . . ELVISZLEK ÉN.

Már ekkor át is karolta és vitte.

— Ó, talán még sem megyek, huzódott Anikó. Mit mond a mamám . . .

— Már késő. Azt mondtad, hogy szívesen jössz, tehát jönnöd kell, felelé a vízi tündér.

Aztán sokáig usztak, lebegtek a vízben . . . vagy csak a víz fölött? Anikó nem tudta biztosan. Ugy érezte, mintha épp csak a lába nedvesedett volna meg egy kicsit . . . pedig mintha alatta is, fölötte is, oldalt is mindenütt víz csillo-

gott volna. Végre egy igen nagy és gyönyörű kertbe értek, csak hogy ez a kert egészen másféle volt, mint a szárazföldi kertek. Csodás alaku és színű virágok nyitak ott, kövér levelű növények fonódtak egymásba, az ut csillogó kagylókkal volt kirakva s minden oldalról csapatostul lebegtek elő a vízi tündérek.

— Kit hoztál, testvér? Hol jutottál hozzá? kérdék kíváncsian.

— A parton ült és hozzánk kíváncskozott, a királynő báljára.

— Nagyon jól van. Már ugy is rég nem szaporodtunk új testvérrel. Rajta leszünk, hogy hamar átváltozzanak a lábai.

Annikó meghökkenve kérde:

— Mit akartok a lábaimmal? Nem engedem, hogy valamit csináljatok velem.

— Bohóságot beszélsz, kicsike! Hiszen látod, hogy itt nincs lába senkinek. Mire való volna az a vízben? A lábaid át fognak változni hal-farkká, hogy jól tudj uszni, mert ha ide jöttél, hozzánk hasonló vízi tündér leszel.

Anikó majd holtra ijedt. Micsoda? Elvezítse a lábait és félig leány, félig hal legyen? Es itt maradjon örökre a vízben? Soha se kerüljön többé haza?

— Nem, nem! Én nem maradok itt! Nem akarok félig hallá változni! Vigyetek haza! kiáltá hevesen.

— Csak csendesen! Most már itt vagy, a többiről királynőnk határoz. Mi rá sem érünk, hogy veled foglalkozzunk, mert már készülünk kell a bálra.

Fésülködtek, tükrözték magukat s mikor elkészültek, karjukra emelték Anikót és elvitték a királynő palotájába. Milyen palota volt az! Arany homokon ragyogó kagyló-héjából épült s bent a teremben csupa gyöngyből össze rakott trónuson ült a csoda-szép királynő, kinek alakját egészen elborította tündöklő aranyos haja; csak épp a hal-farka látszott ki.

Anikót oda vezették a királynő elé, aki nagyon barátságosan fogadta.

— Örvendek, hogy közzénk jöttél. Rövid idő alatt hozzánk hasonlóvá változtalak és akkor boldog leszel itt a vízben.

— Nem, nem! kiáltá Anikó kétségbeesetten. Nem akarok itt maradni! Nem akarok átváltozni! Ó, kegyes királynő, küldj ismét haza!

A királynő össze ránczolta a homlokát.

— Már késő, mondá. Ide csak az jut el, aki maga kívánkozott hozzánk s aki egyszer ide jutott, vissza többé nem bocsáthatom.

— De én nem maradok! Nem! Nem!

A királynő még haragosabban pillantott rá. Aztán a tündérekhez fordult:

— Vezessétek félre, ne rontsa a mulatságunkat. Majd bele törődik a sorsába. — Most már kezdhettek a tánczot.

Elvezették egy kisebb terembe s ott felváltva örködött mellette egy-egy vízi tündér, míg a többiek a nagy teremben vígan tánczoltak. Anikó keservesen zokogott s maga sem tudta, mióta sirdogál már ott, mikor egy lágy, kedves hang szólította meg:

— De hát miért keseregsz? Hiszen boldog leszel köztünk!

Anikó föltekintett. Ugyanaz a vízi tündér volt mellette, akivel a partról először beszélt. Hevesen felelt neki:

— Te vagy az oka mindennek! Rászedtél megcsaltál, ide csábítottál!

— Nem csaltalak, csak hívtalak, a magad jószántából jöttél.

— Ó, mért hívtál!

— Mert ott ültél a parton, ahonnan egyetlen lépéssel hozzánk jut mindenki. Nincs is okod a sirásra. Nézd, mily pompás itt minden. Otthon nálatok nincs ilyen fény, ragyogás.

— De ott van mamácskám, apácskám, ott vannak testvéreim . . .

— Majd elfelejted őket és boldog leszel.

— Nem, nem, soha! Nélkülök nem leszek boldog s ők siratni fognak engem, bánatot okozok nekik. Ó, minek is ültem oda, mikor mamám megtiltotta!

— Megtiltotta, mégis tetted? És busulna is éretted? Ej, már ezt nem így akartam. Te a sorsod megérdemled, de a mamád kesergése zavarná a nyugalmasomat.

— Ó, akkor hát ments meg, kérlek, vigy el innen, segíts haza!

— Megkísérlem. Ugy bele merültek mindnyájan a tánczba, hogy nem fogják észre venni szökésedet. Jőjj hamar . . . fogózz belém.

Anikó köszönetet akart mondani, de a tündér csendet parancsolt.

— Pszt! Ne szólj! És háládat azzal bizonyítsd, hogy ezentul soha sem szeged meg szüleid tilalmát.

Megindultak és megint sokáig usztak lebegtek, de Anikó ismét úgy érezte, hogy

épp csak a lába fejét éri a víz. Végre aztán valami keményre ütődött a keze, fölpillantott, — hát ott volt ismét a meredek yiz-parton.

— Ó, csakhogy szerencsésen vissza kerültem! sohajtott fel örvendezve.

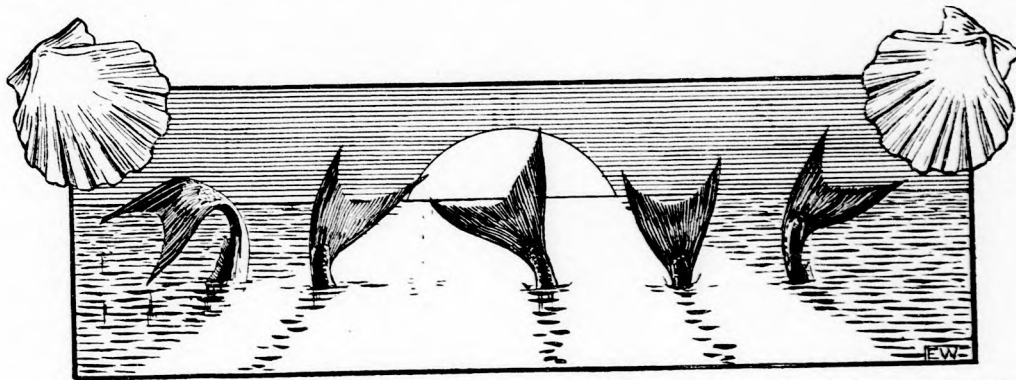
De amint talpra akart állani, ugyan csak nagyot ijedt. Nem érezett földet a talpa alatt, — a lábai lelógtak a vízbe s ő maga hátra dölve feküdt a meredek parton. Ha vigyázatlanul mozdul, legurul a vízbe!

— Jaj, no! De rosszul tett ide az a tündérke . . . vagy . . . vagy talán elszunyadtam itt a parton? Ó, borzasztó! Ha

álomban még egyet mozdulok, akkor veszve vagyok! Így is alig tudok vissza kapaszkodni.

Nagy aggodalmak közt, a fübe, rögebe fogózva végre mégis följebb vergődött és talpra állt. Azután pedig futásnak eredt és csak mikor már messze volt, akkor nézett még egyszer vissza a veszedelmes part felé.

— Dejszen, oda ugyan nem megyek többé! Nem tudom bizonyosan, hogy volt mint volt azzal a vízi tündérrel . . . de megtartom, amit tanácsolt, nem szegem meg a mama tilalmát. Mert úgy látszik, mégis csak a mama tudja jobban s tilalmának van oka, még ha én nem értem is!

ARANY KALÁSZ.

Az udvariasság nem csak külső kellemes tulajdonság, hanem a szívnek és elmének jeles iskolázója. Mert gyakran sok önuralom, türelem, megfontoltság kell hozzá, hogy udvariasak legyünk, mikor talán jogos bosszankodás tölt el. Aki ilyenkor is udvarias hangot és modort használ, az valóban erős és mivelte elméjéről és jó szívéről tesz bizonyosságot. Törekedjél rá: légy mindig udvarias!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« LIII. köt. 5-dik számában közölt pótló rejtvény megfejtésében számos kis olvasóm vett dicséretes buzgósággal részt. Sokan azonban

hibás szavakat is vettek föl jegyzékökhöz, melyeket törölnöm kellett. Ilyenek pl. a »hábor«, »hóbor«, »bubor« stb. szavak, továbbá a család-nevek, ugyszintén az *egy* szónak el nem fogadható összetett szavak (ó-bor, mű-bor stb). Ezek törlése után kitünt, hogy a legtöbb helyesen alkotott szót, 14-et, *Szigeti Ferencz* küldte be, még pedig a következőket:

bibor, dombor, csibor, Gábor, jámbor, kóbor, kosbor (növény) Libor, lobor, szobor, tábor, Tibor, Zombor, Zsombor.

Helyes megfejtéseket küldtek be továbbá, a zár-jel közt jelzett számú szavakkal: Zakár Jenőke (13), Jármay Zoltán (12), Graeff Paula és Márta (12), Boros Emmike (12), Berényi Irmuska (11), Pollák Karolina és Vilmos (9), Sier Friczike (12), Fáy Endre és Árpád (10), Krajcsovits Ottó és Sándor (5), Piller Géza (9), Szilágyi

Erzsike (10), Badics Gizella (11), Benedek Dávid (11), Virághalmi Juliska (10), Mészáros testvérek (9), Bogay Ernő (11), Kálmán Mariska (12), Subert Margit (8), ifj. Bécsy Lajoska (8), Sugár Kálmán (10), Pitz Erika és Felice (7), Korbuly Józsika (10), Ghillany Sándor (12), Kossaczky Gyula (13), Lőrinczy Mariska (10), Csorba Menyhért és János (7), Mérey Ágosta (9), Esterházy Erzsébetke (10), H. Kiss Pál (10), Wagner Eveline (7), Bachrach Mátyás (5), Goldmann Pál (8), Záborszky Mariska és Dezső (13), Koronthály Zoltán (13), Gáldonyi Mariska és Miklós (10), Bolyó Pálma és Károly (9), Krivány Dini és Jankó (10), Spolarich Leó (12), Rátz Vilma, Ottó és Sándor (4), Vadas Zoltán (9), Herendi Böske (9), Imre Töni (10), Szamek Margit és Zoltán (10), Veress Gizella (9), ifj. Edelsheim-Gyulai Poldi (10), Pick Imre, Marczel és Egon (11), Czagány Mariska és Misi (8), Hanusz Mariska (8), Girardi Margit (8), Győri Géza és Pál (8), Heszke Irmus (7), Kalmár Rózsika (13), Herczeg Ilona és Albert (11), Andreánszky István (8), Kiss Pál, Groedel Lajos (12), Schwarcz József és Béla (9), Dukesz Anna és István (12), Gyenes Zoltán (12), Danielisz Margit, Sándor és Jenő (9), Strobl Irénke (10), Zelink (? nem Zelinka ?) Ottó (10), Vizoly Blanka (11), Farkas testvérek (9), Christian Radó (13), Kis Károly (5).

A legtöbb helyesen alkotott szó beküldőjének, *Szigeti Ferencznek, Budapesten* a kitűzött jutalom-könyvet (*»Fény és boru«* történelmi elbeszélések az ifjuság részére, írta *Remellay Gusztáv*, két könyvmatu képpel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LIII. köt. 4-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Christian Radó, Kazy Livia, Kis Károly, Probstner Arthur.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gerlóczy Edith és Géza. Szíves megemlékezések örömemre szolgált s az üdvözlést szívből viszonozom. — Ifj. Golubovits Lajos. Rejtvénykéiből az egyik már nagyon régi, a másik pedig nem rejtvény, hanem a keresztény vallás egyik ismert jelvénye. — Rátz Ottó. Kész örömezt felelnék meg szíves meghívásodnak, ha utam arra felé vezetne; de erre mostanság nincs kilátásom. Mellesleg még azt kérdelem: mi az a *löver* amit emlegetsz? Én bizony nem tudom. — Schréder Laura és Eta. Melegen osztozom a jó nagymama halála fölötti fájdalomatokban; igyekezzetek, hogy forró gyermeki szeretettel enyhítsétek mamátok bánatát, a versecskétek ennek kedves bizonyossága is, de csak családi körben való felolvasásra alkalmas, a közölhetőség mértékét nem éri el. A költészetnek meg vannak a maga szabályai, melyeket ti, nyolcz-kilencz éves leánykák, még nem ismer-

hettek. — **Jakubcsó Margitka.** Ha neved nem volt a megfejtők lajstromában, jele, hogy a leveled nem jutott el hozzám. — **Blumenfeld Ármin.** A »név-rejtvény« tulságosan könnyű, a »betű-rejtvény« pedig hibás. Tehát egyiket sem közölhetem. — **Imre Töni.** Hogy a megfejtésed mennyiben helyes, azt a megfejtők névsorából tudod meg. Mint új kis hívetet szívből üdvözöllek. — **Tóth Böske.** Leveledet a kiadó-hivatalhoz kellett volna intézned, melynek különben átadtam s mely teljesíteni fogja kívánságodat, ha ugyan még van példány abból a régi számból, ami nem bizonyos. — **Wagner Evuska.** Olvasd el, amit a múlt heti számban neked izentem és magyaráztam. Remélem, nem fogod a hibát többször ismételni. — **Kerpely Jenő.** A beküldött rejtvények jók, de ilyen fajta oly tömérdek van már elfogadva, hogy a tiedre bizony nem egyhamar kerülhet sor. A bekötési táblák dolgában a kiadó-hivatalhoz kell fordulnod, mely megadja a szükséges felvilágosítást; én csak annyit válaszolhatok, hogy a *»Kis Lap«*-hoz igenis kaphatók díszes bekötési táblák. — **Czukur Gyula.** Köszönöm a szíves kérdést: »ebben a meleg időben« bizony nekem is melegem van, de hát nyáron ez a dolog rendje s e mellett jól vagyok. — **Messinger Elza.** Nem igen értem a kérésedet, hogy »a nyert könyvet mielőbb küldjék meg a czimedre.« Milyen könyvet nyertél és mikor? Világosíts föl. — **Hanusz Mariska.** Hogyan kell pályázni! Ugy, hogy mindenek előtt figyelmesen elolvasod a pályázati hirdetményt és ha jól megértetted az ott föl-adott tárgyat, hát a magad erejéből irsz róla dolgozatot s beküldöd hozzám. Egyébként pedig ajánlom, hogy vonalozott papíron írj, amíg nem tudsz egyenes sorokat vetni. — **Herendi Böske.** Az »utólagos megfejtők« azok, kiknek a megfejtésök akkor érkezett be, mikor a megfejtők névsora már sajtó alá került vagy éppen ki is volt nyomtatva, akiket tehát már csak utólag vehetek jegyzékbe. — **Spolarich Leó.** Azt a szó-rejtvényt már sokan és sokszor megcsinálták. Persze, neked is eszedbe juthatott; de én már nem közölhetem. — **Girardi Margit.** A föltett szándék mellett kitartani: mindig dicséretes, annál inkább, ha nehézséggel jár. És fáradozásod most sem veszett kárba. — **»Hasztalan törekvés.«** Nem közölhető. Meséje hosszadalmas, megokolatlan és az a durva lerészegítési csíny dehogyan is a gyermek-világ életéből való. Még abban is kétségünk van, hogy tanító írta ezt az »elbeszélést.« Ugyan hol tud a tanító ur Magyarországon olyan iskolát, amelyben a tanító behivatja a pedellust, »huzonötöt vágat« a bűnös tanulóra, aztán önhatalmulag kicsapja az iskolából? — **Káposztássy Gyula.** Mihelyt a sorshuzásnál nyertél, mindjárt kapsz valami mese-könyvet. De ha a szerencse nem kedvez, nem segíthetek hozzá. — *Több levélről a jövő számban.*

d nem
 leveled
 armin.
 türejt-
 özlhe-
 mennyi-
 tudod
 ek. —
 kellett
 s mely
 ég van
 yos. —
 lt heti
 Remé-
 lni. —
 ók, de
 a, hogy
 et sor.
 atalhoz
 s felvi-
 hogy a
 ekötési
 es kér-
 kem is
 ndje s
 . Nem
 önyvet
 köny-
 lanusz
 hogy
 lyázati
 ott föl-
 sz róla
 pedig
 amig
 erendi
 kik-
 hikor a
 éppen
 k utó-
 Azt a
 nálták.
 ár nem
 t szán-
 annál
 l most
 kvés.“
 egoko-
 lehogy
 ban is
 lbeszé-
 szágon
 atja a
 nulóra,
 l? —
 nyer-
 De ha
 zzzá. —

Rucza-mama, jér közelebb!
 Kalácsom' megosztom veled.
 Te meg adj a fuidnak. —
 Halat ök még ugy sem fognak!

Ösztozkodás.

Műmelléklet a »Kis Lap« LIII. köt. 8-dik számához.